

Festivalul Național de Teatru

Secțiunea tineret văzută tot de presă

USA ÎNCHISĂ

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț

Regizorul Vlad Massaci s-a ocupat mai puțin de opoziția dintre lașitate și eroism - tratată, probabil, ironic în piesă - pentru a accentua imaginea violenței, agravată ca un flagel, cu cauzele și consecințele sale, psihice și morale.[...]

Adecvată, regia spectacolului s-a concentrat asupra situației de viață și comportamentului uman, fără inutile dezvoltări contextuale sau digresiuni stilistice. S-a optat pentru o expunere scenică fermă, clară, precisă. O modalitate demonstrativă care utilizează contrastul tăios, concludent, la nivelul acțiunilor simultane sau al comportamentului aceluiași personaj.[...]

Bazat în special pe dialoguri de confruntare, pe o prezență edificatoare a cuplului de personaje, spectacolul ne-a reamintit afirmația lui Brecht, după care "cea mai mică unitate socială nu este omul, ci doi oameni".

Spectacolul lui Vlad Massaci este răscolitor și ne apare ca o certificare atât pentru calitățile sale de regizor, cât și pentru capacitatea sa de-a pune în scenă un text dramatic în toate articulațiile sale. Pe alocuri, textul și spectacolul ar fi cerut mici tăieturi, în locuri unde comunicarea își relua sensurile ori acolo unde regia a dorit întăriri prea spectaculoase, dar ansamblul spectacolului rămâne coerent. Sunt inteligent lucrate ritmurile, gradată tensiunea, diriguite personajele și relațiile dintre ele, încât drama are constant suport în imagine și trăire.

România liberă, 26 mai 1998

Florica ICHIM

Plasată în contextul tensionat al Irlandei de Nord, piesa lui Reid propune o temă ce nu e legată, de fapt, de un loc, de un timp, dar a cărei relevanță devine acută în condițiile unui mediu conflictual. E vorba de lașitate și de curaj, de firescul instinct de conservare și de instinctul la fel de firesc - sau pe care l-am dori la fel de firesc - de solidarizare cu semenul aflat în impas. [...]

Sunt întrebări pe care spectacolul creat la Teatrul Tineretului de Vlad Massaci le articulează corect și semnificativ, într-o construcție scenică fermă, ce probează câteva calități, cu atât mai importante cu cât tânărul regizor este la început de drum, deci nu are a se sprijini pe experiență. Prima dintre aceste calități este capacitatea de a povesti scenic coerent, limpede - merit nu atât de frecvent pe cât s-ar crede. O alta este știința de a lucra cu actorii, de a crea atmosferă, relații între personaje. Aș adăuga și respectul pentru cuvânt, pentru text.

Adevărul, 30 mai 1998

Cristina DUMITRESCU

ȘI CU VIOLONCELUL CE FACEM?

Teatrul Csiky Gergely - Timișoara

Despre virtuozitatea actoricească - dar nu numai - este vorba și în piesa lui Matei Vișniec "Și cu violoncelul ce facem?", montată de Vasile Nedelcu. Printr-un concurs de împrejurări, regizorul a devenit și interpret, preluând de la scenograful Mihai Vladimir Anton sarcina de a fi și instrumentist. Astfel, parabola despre insul ce și-a aflat în muzică rațiunea de a exista se articulează și mai bine, denunțând cu sporit efect stupiditatea indivizilor invidioși pe armonia interioară a celui ce rămâne impasibil la agitația lor sterilă. Ada Navrot, Mihai Călin și Gabriel Spahiu, vesel-triști bufoni ai unei pseudo-așteptări beckettienne, dau impresia unui angrenaj excelent pus la punct (și datorită mișcării scenice, semnată Mălina Andrei!), capabil să se energizeze perpetuu, laitmotivul ploii indicând fertilizarea terenului comediei absurde cu derizoriul cotidian.

Scena, nr.3/1998

Irina COROIU

Montarea semnată de Vasile Nedelcu este un spectacol încântător prin imaginile teatrale puternice, incitante, pe care le propune, prin fantezie, umor și, nu în ultimul rând, prin propunerea de stil - originală și coerentă.

Un stil creat printr-o profesionistă și rafinată, tensionată și spirituală concentrare a unor detalii de comportament - mărunte, banale și active deschideri metaforice. Un stil marcat de un anume insolit și enigmatic al personajelor și reacțiilor (pe fundamente de crasă banalitate) - contrast ce pune mereu în evidență irracionalitatea comportamentelor umane. Un stil creat, printr-un inspirat sincretism al sunetelor, al luminii, al decorului (scenografii: Mihai Vladimir Anton și Irina Anton au imaginat sala de așteptare ca pe o subterană, ca pe un punct terminus al unui întunecos tunel). Un sincretism în formula căruia intră și dinamica scenică (Mălina Andrei) și împletirea vorbăriei inutile cu

marcate tăceri, explozii nevrotice sau temperamentale. Un stil a cărui tensiune, uneori terifiantă, avertizează asupra viziunii piesei și contracarează eventualul ei didacticism.

Curierul Național, 30 iulie 1998

Natalia STANCU

Este un spectacol plin de duh (în toate accepțiunile termenului), cu un umor de un tip special, reflexiv și bufon în același timp, un spectacol care descrețește fruntea, "încrățind" aproape pe neștiute o undă de neliniște.

Adevărul, 20 iunie 1998

Cristina DUMITRESCU

CONU' LEONIDA *fată cu reacțiunea* Teatrul Dramatic Sică Alexandrescu. Brașov

Interpretarea regizorului duce piesa spre spațiul absurdului de tip ionescian, putând depista și câteva semne din spectacolul „Cântăreța cheală” a lui Tompa Gabor. Cele două personaje sunt ca două păpuși învărtite cu cheia, robotizate, pline de ticuri, nu doar verbale, de "dondănelile" vârstei. Spațiul - odaia - oricum al claustrării, de retragere din lume a celor doi pensionari, este accentuat în spectacol prin scenografia realizată de Viorel Penișoară Stegaru și, în același timp, marcat de actualitate: peste tot zac pachete și pachete de ziare, pe care Efimița le mută mereu, ca o mașinărie, fără sens, dintr-un loc într-altul. [...]

O lume, cu alte cuvinte, care trăiește prin filtrul informațiilor sau dezinformațiilor presei, care construiește o realitate paralelă, îmbibată de tușul tipografic. [...]

Un spectacol rafinat, plin de idei bine dezvoltate și bine conduse până la capăt, cu o repetiție interesantă de teme, inventiv, dinamic, excelent jucat într-o oră și cinci minute. Lăsata-Secului este mai mult decât o sărbătoare, este practic o revoluție: dictatura lui Leonida ia sfârșit.

România literară, 15-22 iulie 1998

Marina CONSTANTINESCU

Meritul antrenării noastre fără retinente în lumea parcă perenă în România a piesei este, în primul rând, al studentului regizor, Claudiu Goga. Nu-i vorba numai de inventivitatea comică (avalanșa de gaguri bine împlântată în logica textului) ci, mai ales, de absorbția matură a realității inedite, refacerea discretă și măsurată a ticurilor politice la zi, a hăului de gândire în care se scufundă oameni ai zilelor noastre. [...]

La lipsa dureroasă de regizori talentați pentru comedie promisiunea făcută de Claudiu Goga prin acest spectacol ne ridică moralul.

România liberă, nr. 2594, 6 octombrie 1998

Florica ICHIM

Poate cea mai importantă calitate a unui spectacol pe un text clasic (mai ales unul cunoscut, știut pe dinafară) este aceea de a te face să urmărești piesa - nu doar spectacolul - cu sufletul la gură, cu intactă prospețime a curiozității. Acesta este și primul dintre meritele spectacolului realizat de Claudiu Goga, încă student la regie. [...] Ascultți replicile pe care, desigur, le poți continua singur, în gând, și totuși te pasionează peripețiile, aproape că te întrebi cum se vor termina.

Un alt merit al montării constă în decizia inspirată a regizorului de a nu actualiza textul, ci de a-i valorifica propria actualitate. [...]

Recompus cu finețe a desenului și umor acid, universul mărginit al conului Leonida și al consoartei sale apare ca o fragilă și în același timp osificată enclavă (bine rezolvată și scenografic de V. Penișoară Stegaru) într-o realitate perceptibilă doar prin zgomote, zvonuri, relatări și, mai ales, prin "ce scrie la gazetă". Senzația de suprealism, de domnie a absurdului se naște din figurarea banalității, a unei incurabile exasperante platitudini, dintr-o aglomerare de "ritualuri" (foarte bine alese), de gesturi și de "îndatoriri" care îmbăcșesc timpul fără să-l ocupe.

Adevărul, 24 septembrie 1998

Cristina DUMITRESCU

